

JUSTITSMINISTERIET

Udlændingeafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 20. maj 2015
Kontor: Kontoret for Humanitært
ophold og udsendelser
Sagsbeh: Michael Schaumburg-
Müller
Sagsnr.: 2015-0037-0127
Dok.: 1601864

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 1 vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Kompetenceændring i relation til sager om humanitær opholdstilladelse m.v.) (L 194), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 11. maj 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra medlem af Folketinget Johanne Schmidt-Nielsen (EL).

Mette Frederiksen

/

Moya-Louise Lindsay-Poulsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 1 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik vedrørende forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Kompetenceændring i relation til sager om humanitær opholdstilladelse m.v.) (L 194):

”Ministeren bedes oplyse, om der i perioden siden indførelsen af udlændingelovens regel om humanitært ophold i 1985 har været eksempler på, at en udlænding, der har fået afslag på humanitært ophold, har indbragt afgørelsen for en dansk domstol? I givet fald ønskes sagernes nærmere omstændigheder og udfaldet ved domstolene beskrevet nærmere.”

Svar:

1. Justitsministeriet kan på baggrund af foretagne søgninger i udlændingeregistret og udlændingemyndighedernes elektroniske sagsbehandlingssystem, søgninger i Ugeskrift for Retsvæsen og oplysninger fra Kammeradvokaten oplyse, at der er eksempler på, at en udlænding, der har fået afslag på humanitær opholdstilladelse, har indbragt afgørelsen for en dansk domstol.

Justitsministeriet kan i den forbindelse oplyse, at der siden udlændingekområdet blev lagt ind under Justitsministeriet (fra 2011) alene har været anlagt tre retssager mod ministeriet vedrørende sager om humanitær opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 b, stk. 1.

I to af de tre retssager blev søgsmålet hævet af udlændingen, inden der blev truffet afgørelse i byretten.

I den tredje sag har byretten netop afsagt dom om, at sagen skal hjemvises til fornyet behandling i Justitsministeriet. Sagen vedrørte en HIV-smittet udlænding, der var meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, bl.a. fordi ministeriet efter en konkret vurdering ikke fandt, at der var tale om en meget fremskreden HIV-infektion med betydeligt øget risiko for udvikling af AIDS. Da udlændingen efter ministeriets opfattelse ikke led af en så alvorlig fysisk sygdom, at betingelserne for meddelelse af humanitær opholdstilladelse i øvrigt var til stede, fandt ministeriet ikke grundlag for at undersøge behandlingsmulighederne i hjemlandet. Byretten fandt imidlertid på baggrund af de lægelige oplysninger i sagen, at behandlingsmulighederne i hjemlandet skulle have været undersøgt, forinden der blev truffet afgørelse i sagen, og hjemviste derfor sagen til fornyet behandling i mini-

steriet. Ankefristen er endnu ikke udløbet, og der pågår nu overvejelser, om hvorvidt sagen skal ankes til landsretten.

2. Justitsministeriet kan endvidere oplyse, at der i perioden 2001-2011, mens området for humanitær opholdstilladelse lå under det daværende Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, blev indbragt et større antal retssager (omkring 40) om humanitær opholdstilladelse for domstolene. Ministeriet har ikke haft mulighed for at gennemgå samtlige sager, men det er umiddelbart vurderingen, at langt de fleste sager enten blev afvist af domstolene, tabt eller hævet af udlændingene.

Justitsministeriet er dog bekendt med en dom afsagt af Østre Landsret den 10. september 2009, hvor landsretten i modsætning til byretten gav en udlænding medhold i, at en sag skulle hjemvises til fornyet behandling i Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. I den pågældende sag var der meddelt afslag på humanitær opholdstilladelse, idet ministeriet ikke fandt, at udgiften til behandling af udlændingens meget alvorlige sygdom i hjemlandet ville være uforholdsmæssig høj. Landsretten fandt, at afgørelsen var truffet på et ufuldstændigt grundlag, idet oplysninger om udlændingens indtægtsmuligheder ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke var indgået i ministeriets afgørelse. Landsretten ophævede på den baggrund ministeriets afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling i ministeriet.

Som eksempel på en af de sager, hvor udlændingen ikke har fået medhold, kan nævnes Højesterets dom af 30. marts 2011, optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 2011, side 1762, hvor Højesteret stadfæstede landsrettens frifindende dom over for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. I sagen havde ministeriet givet afslag på forlængelse af humanitær opholdstilladelse, idet ministeriet lagde til grund, at udlændingen kunne få den nødvendige behandling i hjemlandet for sin meget alvorlige sygdom, og at udlændingen ville være i stand til at udrede udgifterne hertil. Højesteret bemærkede, at ministeriet kunne have gjort mere udtrykkeligt rede for det faktiske grundlag for vurderingen af udlændingens økonomiske forhold, men fandt imidlertid ikke, at ministeriets afgørelse hvilede på et utilstrækkeligt faktisk grundlag. Højesteret lagde bl.a. vægt på, at egenbetalingen alene udgjorde ca. 552 kr. om måneden, og at der derfor ikke var grundlag for at kritisere, at ministeriet ikke havde fundet anledning til at foretage mere detaljerede undersøgelser af udlændingens erhvervs- og indkomstmæssige forhold mv. og ikke i forbindelse med en partshøring af ud-

lændingen angående de nødvendige behandlingsudgifter udtrykkeligt udbad sig bemærkninger om udlændingens betalingsmuligheder.

Det bemærkes, at begge sager blev afgjort i henhold til den tidligere praksis (der gælder for ansøgninger indgivet før 1. august 2010), og at det efter praksis i dag normalt vil være uden betydning, om ansøgeren selv skal betale for behandlingen i hjemlandet, ligesom prisen på behandlingen i hjemlandet normalt vil være uden betydning.

Generelt bemærkes, at de statistiske oplysninger er behæftet med usikkerhed, da udlændingssystemerne er opbygget som journaliserings- og sagsstyringssystemer og ikke som egentlige statistiksystemer.